

İkiye bölünmüş ekrandaki görüntüler

Bu yıl *Cannes Festivali*'nde gösterilen filmlerden (konusu *yaşlılık* üzerine, bir Gaspar Noe yapıtı) hakkında çok yazılan birinin ekranı ikiye bölerek, iki alanda farklı görüntüler olması diye bilinen bir *teknîği* kullandığını okudum.

Gaspar Noe, bu tekniği *yalnızlığı*,
çok az kesişen hayatları vurgulamak için,
özel bir *anlatım yolu* olarak kullanmış.

Peki, bize **neyi** anlatmak istiyor?

Bir eleştirmenin tanımıyla,
“*yaşlılık* denilen o *ürkütücü dönem*” üzerine
eş zamanlı olarak akan bu görüntüler
çok beğenilmiş.

Gerçekten de,
sözüm ona ‘*ortak*’ hayatlar,
ikiye bölünmüş ekranlardaymış gibi
artan ürpertici bir *ilgisizlikle* yaşanıyor artık.

Aklıma, epeydir kafamda esefle dolaşan
sosyal medya denilen ortamın, belki de,
hem en feci, hem bizi en düşünmeye iten yanının;
birbirini bilenler, yakınlar arasında
“*eş zamanlı*” yaşananları -bir anlamda *zapta* alıp-
birbirine göstermesi oluşu düşüncem geldi.

‘*Eş zamanlı*’ teriminin, ‘*aynı anda farklı yerde*
farklı kişiler arasında olan/bitenler’
anlamını gözetirsek.

Mesela,
siz o anda diyelim Boğaz köprüsünde intihar etmek üzeresiniz.

Telefonunuza tamı tamına aynı saniyede,
çok yakınınız birinin delice eğlendiği bir partiden,
bir görüntü koyup, onla ilgili *bişeyler* yazdığı,
twitter, *instagram* her neyse onun aracılığıyla
size gönderilmiş bir *mesaj* ulaşıyor.
Açık bakacak değilsiniz tabi.
Ama o gerçek anlamıyla, *hakikati ifade eden bir mesaj*.

Siz bir hastanede bir yakınınızın başında keder içindesiniz;
Başında olduğunuza çok yakın başka biri, kafası kızmış,
bir dünya meselesiyle ilgili düşündüklerini
bilem kaç vuruşluk bir fikirle iletiyor o anda.

Siz bazı nedenlerle çaresiz, Allah’a yakınıyorsunuz.
Gene tanıdığınız biri ise, tam o sırada,
bambaşka nedenlerle halinden çok memnun.
Allah’a şükrediyor. Vs.

Bunların tersi de olabilir elbette.

O yüzden, bunları görmemek yaşamamak için,
hiçbiriyle ilgim yok o “sosyal” diye tanımlanan mecraların.

Sadece, insanlığın içinde olduğu **kıyametin** boşuna olmadığını
farkındayım.

Vincent Lindon’u tanırım.

Paris’in St. Sulpice meydanındaki *Belediye Kahvesi*’ne sık sık uğrar.
Kimse, “*Vay Vincent geldi!*” diye heyecan yapmaz,
onu rahatsız etmez, kendi dünyasına devam eder.

Çok iyi, namuslu filmlerini gördüm onun.
Angaje olduğu sistem karşıtı görüş filmlerinden bellidir.
Ama *dürüst* bir insan olduğu da bellidir.
Bu yıl festivalin Jüri Başkanı seçilmesine çok sevindim.

Türkçeye kötü çevrilmiş konuşmasından
bazı şeylerden *rahatsız olduğu* anlaşılıyor.

Sonunda, belli ki günlük ađır siyaset
Cannes'a da, o düzeye de ulařmıř.

Bir *komedyen* olarak, yaptıklarının kalitesiyle
yere serilmiş *kırmızı halının*
ilk merdivenine basamayacak birine,
o binada o *tele-konuşma* gösterisinin sağlanması,
dünyaya hükmetmekte azimlilerin
bu kadar ayrıntılara varabilen hakimiyete hazırlıklı oluşu
ve *gidişatı yönetme gücü* beni ürkütüyor.

Kimsenin, kendisinin de perişan ettiđi
Ukrayna halkının acısının
bir *gösteriye*, daha da ötesi *oyuna* dönüřtürülmesi,
anlaşılan, umurunda değil.

Mesela bu da,
bir tarafta o siyasete alet edilen salondaki
en şık kıyafetler içindeki insanlar,
diğerinde zavallı ve *mahva sürüklenmiş Ukraynalılar,*
ikiye bölünmüş bir filmin
eř zamanlı görüntüleri olabilir.

"Alçalan insanların yükselen deđerlerinden uzak duruyorum"
demiřti Murathan Mungan.

Ben tiksiniyorum.

Bülent Korman
Mayıs 2022

